

Дзяржаўная ўстанова адукацыі
“Лошніцкая гімназія Барысаўскага раёна”

Чароўны паэтычны свет

Зборнік вершаў вучняў
Выпуск 2

Складальнік:

Сякацкая Алена Станіславаўна,
настаўнік беларускай мовы і
літаратуры

ЗМЕСТ

Сінявокая Беларусь	3
Мілы край.....	3
Думкі пра Радзіму	4
Родная мова.....	11
Барысаў.....	12
Вайна – боль і памяць народа	13
У памяці навечна.....	13
Ніколі не забудзем!	14
З Днём Перамогі!	15
Удзячнасць.....	16
Пратэст супраць жорсткасці	17
Памяць.....	18
Мірнае заўтра.....	19
Прыроды чыстая краса	20
Таямніцы прыроды	20
Восень.....	21
Зімой	21
Дзед Мароз.....	21
Чорны свіргуль	22
Замежныя госці.....	24
Беражыце прыроду.....	25
Вушатая сава	26
Кніга – сімвал ведаў	26
Небяспека побач	30
Осторожен будь с огнем!	30
Асцярожна, пешаход!	32

Сінявокая Беларусь

Мілы край

Усю зямлю абыдзі з краю ў край,
Паглядзі, падзвіся, паслухай
І вяртайся назад. Тут ён – рай.
Беражы яго, абараняй!

Ранкам тут абуджае гаі
Промняў сонечных, ясных святло.
Песняй шчырай звянец салаўі,
І душу нападняе цяпло.

Рэкі з чыстай, як слёзы, вадой
Удаль нясіце, змывайце з Зямлі
Гора, смутак, людскі неспакой,
Каб шчаслівымі дзеці раслі.

Беражы, лес, зязюльку, шануй,
Не стамляй яе чэрвеньскай спёкай.
Не змаўкай, дарагая, кукуй
Для краіны маёй сінявокай!

Беражэ наша шчасце знарок,
На буслянцы клякочучы, бусел,
Нібы шле ў нябёсы зарок:
Вечна жыць і квітнець Беларусі!

Сякацкая Алена Станіславаўна
Думкі пра Радзіму

Радзіма любіць, як маці.
Мы ўсе яе родныя дзеці.
І ўсе небяспекі на свеце
Надзейнай рукой адхіляе.

Серафімовіч Арыём

Радзіма – гэта калыханка,
Вясновы зvonкі ручаёк,
Чароўная лясная казка,
Вады крынічнае глыток.

Цімашонак Валерый

Жыта каласіцца ў полі,
Сінеюць вочкі васількоў.
Я не змагу забыць ніколі
Дзяцінства радасных дзянькоў.

Хацкевіч Кацярына

Беларускае шчырае слова
Захапляе, здзіўляе, спявае.
Мілагучная родная мова
Аганёк у душы абуджае.

Пратасевіч Дар'я

Наш народ гасцінны,
Добры, шчыры, мудры.
Горам не зламаны
Яго думкі-мары.

Шалак Ларыса

Пчолка зазвінела,
Зацвілі пралескі,
Сонца абагрэла
Край наш сінявокі.

Гайсёнак Ірына

Беларусь, як маці, добрая.
Беларусь, як неба, чыстая.
Беларусь, як сонца, ясная.
Беларусь, як песня, шчырая.

Савельева Вікторыя

Край радзімы
Сэрцу мілы!
Гай зялёны,
Рэк разлівы.
Край мой дзіўны,
Любы край,
Прыгажэй і расцвітай!

Палянскі Радзiон

Люблю сваю Радзіму.
Люблю свой родны дом.
Вяргіні каля плоту,
Рабіну за акном.
Люблю лагодны вецер
І сонца ўзыход,
Выток жывой крыніцы,
На рэках крыгаход.

Жураўлёў Максім

У сініх вочках васількоў,
У каласочках залацістых,
У звонкіх песнях жаўрукоў
Маёй Радзімы вобраз чысты.

Бейкун Дзмітрый

Айчына мая –
Цудоўная казка!
Сонечная,
Лебядзіная ласка.

Ермаловіч Маргарыта

Радзіма мая дарагая,
Сінявокая Беларусь,
Я вельмі цябе паважаю
І шчыра табой ганаруся.

Смольскі Захар

О Беларусь мая родная!
Люблю я цябе, як маці!
Ты вольная, ты свабодная,
Мая бязмежная радасць.

Ахрэмчык Уладзіслаў

Мая Радзіма Беларусь!
Табой я шчыра ганаруся.
Жадаю міру і добра,
Краіна шчодрая мая!

Гурко Павел

Вецер хвалюе
Жыта ў палях.
Сонца малюе
Вясёлку ў аблоках.

Первянецкая Васіліна

Люблю я родныя мясціны,
Палі бяскрайнія люблю.
Прасторы роднае краіны
Душу загойваюць маю.

Варанчукоў Васіль

Краіна міру і добра.
Краіна шчырасці, цяпла.
Ты, Беларусь, у нас адна,
Радзіма непаўторная.

Баско Уладзіслаў

Беларусь, ты проста казка,
Песня звонкіх салаўёў,
Яркая ў лузе краска,
Звон бурлівых раўчукоў.

Вашкевіч Анастасія

Беларусь – мая старонка,
Сонцам абагрэтая.
Расцвітае, нібы кветка.
Я люблю цябе, Зямля!

Вашкавец Кацярына

Радзіма, ты мілая, слаўная.
Табе я ўсмішку дару.
За дожджык, за сонейка яснае,
Дзякуй за ўсё гавару.

Кенчадзе Валерыя

Беларусь нібы лісток кляновы,
Які на карту свету прызямліўся.
Цудоўны край мой жаўруковы!
Яго любі, ім ганарыся!

Каратаева Ангеліна

Радзіма мая дарагая,
Квітней пад зоркай залатой.
Ты для мяне адзіная,
Цябе люблю я ўсёй душой!

Шэдка Міхаіл

Беларусь – мой родны край,
Мірны, прыгожы, гасцінны.
Сінявокі азёрны рай –
Краявіды маёй Радзімы.

Дзедзюль Аліна

Заснежаныя прасторы,
Дрэвы, кусты ў шэрані.
Бліскучыя, ясныя зоры
Глядзяць на іх з вышыні.

Казыра Ніна

Спяшаюцца ў вырай гусі,
Свой крык развітальным цяплом
Пасылаюць яны Беларусі,
Сумна махаюць крылом.

Касцюковіч Юлія

Авеяная вятрамі,
Промнямі сонца аблітая,
Амытая дажджамі
Радзіма мая дарагая!

Лапуцька Назар

Мая Радзіма Беларусь,
Край шчодры, край гасцінны.
Табой я шчыра ганаруся,
Блакітны край бусліны.

Бабіцкая Ганна

Радзіма, як маці, добрая.
Радзіма, як неба, чыстая.
Радзіма, як сонца, ясная,
Радзіма мая любімая.

Кабак Вікторыя

Люблю свой край, старонку гэту.
Як маці родную, люблю.
Цябе, Радзіма дарагая,
Забыць ніколі не змагу.

Раманёк Уладзіслава

Люблю свой родны, мілы кут.
Яго зберагу ад нягод і пакут.
Радзіма мая прыгожая, дзіўная.
Бацькаўшчына светлая, шчырая.

Кучынская Яна

Куды б ты, лёс, мяне не кінуў,
Куды б шляхі не завялі,
Я буду, мілая Айчына,
Любіць цябе і берагчы!

Голуб Анжаліка

“Радзіма наша Беларусь!
Ты лепшая ў свеце.
Жыві, красуй і працвітай!” –
Так кажуць твае дзеці.

Тамілоўская Вольга

Беларусь – Радзіма мая,
Вельмі люблю цябе я.
Дорагі мне твае прасторы:
Лясы, палі, азёры.

Рабкевіч Аляксей

Зялёны лес, квяцісты луг,
Рака з празрыстаю вадою.
Старанны бусел на палях
Крышталнай мыецца расою.

Балаболаў Ілья

Азёры сінявокія
У аблокі пазіраюць.
Песні салаўіныя
Да сонца далятаюць.

Антонаў Сяргей

Мая Радзіма Беларусь,
Табой я шчыра ганаруся.
Паклон табе, Зямля мая!
Будзь вечна праслаўлёная

Жылінская Марыя

Радзіма, як маці, добрая.
Радзіма, як неба, чыстая.
Радзіма, як сонца, ясная,
Радзіма мая любімая.

Жылінская Марыя

Я люблю сваю краіну:
Рэкі, шумныя лясы.
Мой чароўны край бусліны,
Поўны сонечнай красы!

Рабінін Захар

Краіна мая
Лепшая ў свеце.
Як сонейка ззяе
Яна на планеце.

Вішнякоў Даніла

Беластволья бярозкі,
У промнях сонца небакрай,
Перадранішнія росы –
Гэта мой любімы край!

Шчарбіна Ульяна

Люблю свой край, старонку гэту.
Як маці родную, люблю.
Цябе, Радзіма дарагая,
Забыць ніколі не змагу.

Куды б ты, лёс, мяне не кінуў,
Куды б шляхі не завялі,
Я буду, мілая Айчына,
Любіць цябе і берагчы!

Тамілоўская Вольга

Люблю свой родны, мілы кут.
Яго зберагу ад нягод і пакут.
Радзіма мая прыгожая, дзіўная.
Бацькаўшчына светлая, шчырая.

Каратаева Ангеліна

Мая Радзіма Беларусь,
Край шчодры, край гасцінны.
Табой я шчыра ганаруся,
Блакiтны край бусліны.

Бабіцкая Ганна

Кветкі ў лузе –
Радзіма мая.
Песні ў аблоках –
Радасць мая.
Вочы матулі –
Казка жыцця.
Светлыя далі –
Беларусь мая.

Дубянкоў Ягор

Родная мова

Я люблю сваю мову родную,
Мілагучную і пяшчотную.
Нібы сонейка прамяністае,
Грэе душы яна нашы чыстыя.

Словам можна з сястрой абмяняцца
І з суседзямі прывітацца,
Падзяліцца марай з сябрамі,
“Добрай ночы” сказаць мілай маме.

Словы песні купальскай гарэзнай
Марай цешаць душу велічэзнай:
Нібы папараць-кветка ў лесе
Расцвіце для ўсёй Беларусі.

Словы жніўнай песні вясёлай
Доўга, лёгка пывуць у прасторы,
Зычаць сонца, цяпла і багаццяў,
Хлебам-соллю гасцей сустракаць нам.

Прывітальныя словы добрыя
Гаспадары пачуюць шчодрія,
Калядоўшчыкаў сустракаючы,
Пра ўраджай багаты марачы.

У словах – традыцыі, родныя святы.
У словах – гісторыя наша багатая.
Мова, культура, Радзіма, народ...
Думак, пачуццяў і слоў карагод.

Клёкат бусліны ў гняздзе на бярозе,
Вочкі рамонкаў глядзяць пры дарозе,
Залівісты спеў салаўя па начах...
Слёзы пяшчоты ў блакітных вачах.

Слёзы радасці, шчасця, дабра і надзеі.
Жыві, Беларусь, і вечна квітней!

Акуневіч Анастасія

Барысаў

Барысаў! Ты мне вельмі мілы,
Калі вясною крыгі льдоў
Блішчаць на сонцы пералівам,
Буслы вяртаюцца дамоў.

Люблю цябе, мой родны горад!
Лістоты шэпт у летні час.
Я чуць заўсёды быў бы рад
Спеў салаўя ў позні час.

Люблю цябе, мой горад мілы,
Калі фарбуе восень наваколле.
Усё засынае, траціць сілы,
І толькі для вятроў раздолле.

А як за небасхіл заходзіць сонца,
У цемры загараюцца агні,
Сачу я са свайго аконца
За вабнасцю зімовай цішыні.

Саматыга Ілья

Вайна – боль і памяць народа!

**У час Вялікай Айчыннай вайны
загінуў кожны трэці беларус...**

У памяці навечна

У чыстым небе сонца дагарае,
Як адгалосак жудаснай вайны,
Бо кожны з нас пра лёс Хатыні знае.
Мы знаем, як чакалі той вясны.

Мы бачылі нямала кінастужак,
Чыталі пра падзеі тых часоў.
Як у Сталінградзе ваявалі,
Як пад Курскам пралівалі кроў.

Аб тым, як паміралі ў пекле людзі,
Як баранілі наш радзімы кут.
Мы ўслаўляць іх памяць будзем,
За тое, што не ведаем пакут.

За тое, што над намі сонца свеціць,
Вясёлкі амываюцца дажджом,
Што ёсць краіна наша ў свеце,
І мы шчаслівыя жывём.

Духвалава Марыя

Ніколі не забудзем!

Мінаюць дзесяцігоддзі. Нараджаюцца і паміраюць людзі. Але жыве памяць народная – каштоўны скарб, над якім час не мае ўлады. Жывуць пачуцці ў людскіх душах. Пачуццё ўдзячнасці перадаецца ад пакалення да пакалення.

З удзячнасцю мы прыходзім з букетамі кветак да помнікаў ахвярам вайны. Са словамі падзякі звяртаемся да ветэранаў, якія на свае вочы бачылі смерць.

“Ніколі не забудзем!” – выціраючы слёзы, гавораць старэнькія бабулі і дзядулі.

А што гавораць пра вайну дзеці, народжаныя праз паўстагоддзя пасля таго, як адгрымелі баі?

“Слёзы, кроў, смерць, трагедыя – гэта сінонімы слова вайна.

Кожны трэці...

Пачуццё страты заўсёды будзе жыць у сэрцах беларусаў.

Хай больш ніколі не будзе вайны!” – так разважае Асінавая Аліна.

“Жыццё – гэта самае дарагое, што дадзена чалавеку. У час вайны загінула шмат дзяцей. Гэта вельмі жудасна”, – падтрымлівае Саматыга Ілья.

“Вайна – гэта трагедыя. Навошта фашысты забівалі нявінных людзей? Сотні вёсак спалены разам з жыхарамі. Званы Хатыні – напамін аб вялізнай трагедыі.

Скажам вайне – НЕ!” – з хваляваннем пратэстуе Дзерваед Валянціна.

“Змагацца за мір – абавязак кожнага, хто жыве на Зямлі”, – гучыць рашучы заклік Дзямідчыка Арцёма.

- Нашто людзям войны? –

Хочуць ведаць дзеці.

Чаму нельга мірна

Жыць нам на планеце?

Ідзе час... Але ён ніколі не зможа залячыць раны ў душах тых, хто страціў сваіх блізкіх, ідучы дарогамі вайны.

Да апошняй кроплі крыві змагаліся абаронцы Брэсцкай крэпасці. Гэта яны прынялі на сябе першы бой.

Сцены Брэсцкай крэпасці служылі

На шляху захопнікаў заслонам.

Ворагаў агнём гарматным сустракалі,

А не хлебам-соллю і паклонам.

Не шукалі шлях выратавальны,

У баі сяброў не пакідалі.

За адзіную Радзіму-маці,

Узяўшы зброю, доблесна стаялі.

У барацьбу з фашыстамі ўступіў увесь беларускі народ. Хто не мог пайсці на фронт, адправіўся ў лес. Партызанамі былі людзі розных узростаў. Яны стваралі сур'ёзныя перашкоды на шляху ворагаў.

Бор стары, шумлівы
Немцам быў пагрозай.
Іх чакалі ўзрывы
Партызанаў грозных.
На мастах, чыгунках,
У вёсках заімшэлых
Іх чакала помста
Партызанаў смелых.

Колькі слёз, колькі страт прынесла вайна! Забываць пра гэта нельга!
Будзем берагчы мір на Зямлі!

Сякацкая Юлія

3 Днём Перамогі!

Светлы Дзень Перамогі
Мы святкуем штогод...
Хай пакінуць трывогі
Наш гаротны народ.

Колькі смерцяў, пажараў,
І няўдач, і нягод
Перажыў наш цярплівы,
Гераічны народ.

Больш за шэсцьдзсят вёсен
Будаваў з года ў год
Шлях да лепшага заўтра
Працавіты народ.

Родны край сінявокі...
Думак-мар карагод.
Будзь заўсёды свабодны,
Беларускі народ!

Сякацкая Юлія

Удзячнасць

Салдаты вайны далёкай!
Сыны нашай роднай зямлі!
Лілі кроў ракою шырокай,
Каб людзі свабодна жылі.

Дым пажараў, агонь смертаносны,
Стрэлы, выбухі, слёзы і страты –
Усё сцяраеў наш народ шматпакутны.
Перамогу прынеслі салдаты.

Падзяку нашчадкаў прыміце,
Героі, паклон вам зямны
За вочкі валожкі ў жыцце,
Спеў птушак, чароўны лясны,

Калыханку пяшчотнай матулі
І дзіцяці спакойны сон,
Кукаванне нястомнай зязюлі,
Ручайкоў веснавых перазвон.

Не загойваюцца нашы раны.
Вечны агонь у душы.
Хатынскія звоняць званы –
Вайны адгалоскі ў цішы.

Перад зоркай на абеліску,
Што іскрыцца і ўдзень, і ў начы,
Мы клянёмся з букетам гваздзікаў
Усімі сіламі мір берагчы.

Акуневіч Анастасія

Пратэст супраць жорсткасці

Жыццё – супярэчная, вечная,
Няспынная барацьба.
Для некага небяспечная,
А для каго – патрэба.

Нібыта ў казцы страшнай,
Ваюе са злом дабро.
Дабіцца ўлады бязмежнай
Жадае людзей нутро.

Рэкі крыві нявіннай
Зямны апаясваюць шар.
Імкненне думкі свабоднай
Спыняе зайздрасці жар.

Па нашым шляху адвечным
Крочаць гвалт і жорсткасць.
Нібы самім Шляхам Млечным
Усім завалодаць хочуць.

Душаць людзей пачуцці,
Знішчаюць светлыя мары.
Планета крычыць, пачуйце,
Спыніце здэкаў хмары!

Вялікі крыўдзіць малога,
Моцнага слабы баіцца.
Усё менш застаецца святога.
Як жа нам бараніцца?

Час надышоў спыніцца,
Убачыць пакінуты след.
Рана хай загаіцца.
Пачне хай мяняцца свет.

Жорсткасць, забойствы і здзекі
З нашай Зямлі без сляда
Знікнуць няхай навекі,
Нібы іх змыла вада.

Пяшчотныя, чулыя сэрцы
Б'юцца няхай на планеце.
Хопіць тады месца
Усяму жывому, паверце!

Аўхімовіч Анастасія

Памяць

Гляджу ў вочы родныя здаўна:
Няма былой там маладосці,
Сцямніла іх страшэнная вайна,
Здаецца, там пагасла штосьці.

А вусны шэпчуць самі па сабе
Падзякі словы, гонару і болю.
Дзядуля, я сумую без цябе...
І думкі вырываюцца на волю.

Адбушавала бураю вайна,
Закончылася нашай Перамогай!
Дапамагла нам вера і мальба.
Цяпер мы крочым мірнаю дарогай.

Ды толькі безнадзейным сном
Спяць у магілах мужныя салдаты,
Не хваляцца бліскучым медалём,
Ім сняцца выбухі гарматы.

Гляджу на чорна-белы фотаздымак.
Дзядуля, як цябе мне нестае!
Хачу я дакрануцца да марчшынак.
На жаль, вайна твой скараціла век.

Бяжыць, ляціць няўмольна час.
Яму жывое ўсё скарыцца,
Але ніхто ніколі не прымусіць нас
Пра подзвігі дзядоў забыцца.

Не зарастуць сцяжынкі да магіл:
Па іх ідуць удзячныя нашчадкі,
Каб пакланіцца нізка, да зямлі
Героям, што за мір жыццё аддалі.

Аўхімовіч Анастасія

Мірнае заўтра

Па вялікай планеце
Мы ўпэўнена крочым.
То згаджаемся з некім,
То камусьці пярэчым.

Злыя думкі, намеры
У душы не трымаем.
Мы адкрыта, гасцінна
Чужых сустракаем.

Як жа хочацца верыць,
Што такі час настане,
Калі стануць народы
У душы сваякамі.

Толькі мірныя думкі,
Толькі добрыя словы.
І ўсмішкі, як сонца,
І не хмурацца бровы.

Узаемападтрымка,
Спакой з дабрынёю
Род людскі аб'яднаюць,
Зробяць дружнай сям'ёю.

Ліхачова Ганна

Прыроды чыстая краса

Таямніцы прыроды

Прырода – таямніца, адкрыццё,
Дзівосны цуд, спакой і хваляванне,
Надзея на бясконцае жыццё
І чалавечых душ выратаванне.

Душу кранае жаваранка спеў,
Што з вышыні нябёсаў льецца.
Пра што ён раскажаць хацеў?
Чаму ён пад аблокі рвецца?

Трывожна голас кнігаўкі гучыць.
Яна ўсё дажджу чакае.
Гады імкнецца адлічыць
Зязюлька мудрая і ў лес нас заклікае.

Глядзяць рамонкаў вочкі на мяне.
Валошкі пазіраюць з жыта.
Праменьчык сонечны іх ласкава кране,
Лагодны ветрык прабяжыць заўзята.

Якое хараство навокал!
Рака з чаротам, сенажаць.
Прасторы – не акінуць вокам...
Ісці павольна і душой адпачываць!

Сякацкая Юлія

Восень

Лісточкі на дрэвах жоўтыя,
Жаўцеюць лугі і палеткі.
Даждынкі ляцяць краплістыя,
Напояць апошнія кветкі.

Хмары ніжэй апускаюцца,
Вятры налятаюць нястомныя.
Да шыбаў маіх прыціскаюцца
Асеннія ночы цёмныя.

Каратаева Ангеліна

Зімой

Эх, як хораша зімой!
Усё ахоплена красой.
На дварэ мароз трашчыць,
Снег ад сонца зіхаціць.

У лесе зімовым бялютка, ціха,
Скача мароз па дрэвах ліха.
Ночкай зоркі водзяць карагод,
Люстэрка ім замяняе лёд.

Завіруха ноч мяла,
Бы чароўная мятла.
Кветкі на шыбах малюе мароз,
Дзетак гарэзлівых шчыпле за нос.

Ліхачова Ганна

Дзед Мароз

На суровай далёкай Поўначы,
Дзе ні клёнаў няма, ні бяроз,
Снягі асляпляюць вочы,
Прыціскае няшчадна мароз.

Дзед Мароз у пакоях песціцца
На пярынах сваіх снегавых.
Пільнуе яго мяцеліца
З атрадам вятроў вартавых.

А калі добры Дзед прачынаецца,
Пачынае свой слаўны паход,
Сняжком зямля пакрываецца,
Зноў зіму сустракае народ.

Сахарава Анастасія

Чорны свіргуль

Ніхто не ведае, калі
Свіргуль з'явіўся на Зямлі.
Не будзіць песняю гаі,
Зусім не скача па зямлі.
Пазней за іншых прылятае,
Зрабіць гняздзечка паспявае.
І неўзабаве птушаняты
Чакаюць са здабычай тату.
А вось і маці прыляцела –
У гняздзечку крык падняўся смелы.
О, колькі клопату, турботы,
На лета ўсё хопіць работы!
Карміць дзяцей, вучыць іх лётаць,
Падрыхтаваць да пералёту
У цёплы край на час зімоўкі.
Таму свіргуль імклівы, лоўкі.
Так хутка носіцца ў паветры,
Абгоніць ён парывы ветру,
Хапае мошак на хаду
І не памрэ ад голаду.
Дажджы няспынныя ідуць,
Вятры халодныя гудуць,
Няма ні мошак, ні стракоз.
Ратунак тут – анабіёз.
Упадае ў спячку наш свіргуль.
Як мёртвы, ён сядзіць, пакуль
Не гляне сонейка з нябёс,
Аблегчыць птушцы цяжкі лёс.

Ці назіралі вы калі
Палёт свіргуля ля зямлі?
Напэўна, не: ён вельмі шпарка
Мільгае, як тая маланка.
Ні ў лесе, ні ў летнім садзе
На дол ніколі не прысядзе,
Бо ўзляцець тады не зможа,
Ніхто яму не дапаможа.
А вось жыве каля людзей
Ён на гарышчы ў гняздзе.
Ці ў трэшчынках паміж цаглінак
Знаходзіць свіргуль свой прытулак.
Чатыры востранькія пальцы
Тырчаць наперад, каб чапляцца
За сцены розных пабудоў:

Заводаў і жылых дамоў.
Хто ўбачыць птушку, гэтак скажа:
“Маленькі, чорны, нібы сажа”.
У Беларусі ён адзіны
З атрада птушак даўгакрылых,
Сваяк калібры, госць у нас
У такі кароткі летні час.

Калі ўбачыш ты гняздзечка,
Не трэба разбіваць яечкі
Ці несці іх, каб пахваліцца
Сваёй знаходкай, падзівіцца –
Надзею маці-птушкі знішчыш,
Гняздо пустое ёй пакінеш.
Дык зразумей жа, Чалавек,
Каб быў прыроды доўгім век,
Жывое трэба берагчы,
Адносіцца ПА-ЧАЛАВЕЧЫ!

Сякацкая Юлія

Замежныя госці

Жылі далёка за мяжой
Расліны і жывёлы дзіўныя,
Да нас прыехалі тайком
І тут жа сталі інвазіўныя.

Свае адстойваюць правы,
Чужое захапіўшы месца,
Нахабна шкодзяць нам яны.
Няма куды ад іх падзецца!

Уздоўж дарог расце баршчэўнік,
Трымае парасоны-кветкі.
Ты не чапай яго, вандроўнік –
На скуры з'являцца апёкі.

Ілжэакацыя расце,
У вышыню імкнецца шпарка,
Як большасць дрэў, яна цвіце,
Ды дужа шкодная штукарка.

Канадскі сумнік пакрысе
Сярод травіцы размясціўся,
Расліны знішчыць хоча ўсе.
Як злодзей у лузе прытаіўся.

Крылаткі па акрузе шле
Ясенялісты клён высокі.
Ён нашу глебу сапсуе,
Карэннем вып'е з яе сокі.

Нявінны з выгляду малюск
Дрэйсена палімерная,
Ды не дае прыродзе плюс
Істота гэта дрэнная.

Галавешка-ратан жыве
У азёрнай вадзе святой.
Як злодзей, цішком плыве:
Ён корміцца рыбнай ікрой.

Эхінацысціс лопасны
Павесіў шарыкі-калючкі.
Не ўпрыгожваюць яны
Ландшафт наш беларускі.

А каларадскія жукі
Знішчаюць бульбу на палях,
Зялёныя ядуць лісты,
Сядзяць усюды. Проста жах!

Прыехалі з чужых краёў
Не для таго, каб пагасціць,
А прыцягняць гаспадароў
Ды перашкоды ім чыніць.

Знішчайце шкоднікаў чужых,
Нібы мятлой, з зямлі змятайце,
Не дайце выцесніць сваіх.
Прыроду крыўдзіць не давайце!

Сякацкая Наталля

Беражыце прыроду

Зіма скавала рэчак бег,
Ахутала дрэвы старанна.
Усё засыпаў белы снег,
Зацерушыў зямныя раны.

Навяваюць скруху
Кароткія зімнія дні.
Спыніся і паслухай
Балючы крык цішыні!

Шэвель Уладзіслаў

Вушатая сава

Вушатая сава – лясная прыгажуня.
Як жа на філіна падобная яна!
Можа, сястрой яму даводзіцца красуня?
Вось толькі значна меншая яна.

На галаве тырчаць, нібыта вушкі,
Шэсць пёрак шэра-бурых доўгіх.
Як быццам прыслухоўваюцца птушкі:
Хто ў зарасніках там шуміць далёкіх?

Сама гняздо ніколі не будзе,
Шукае, дзе жыў грак, варона ці сарока.
І толькі там жытло займае,
Дзе добрай здасца маскіроўка.

Калі гняздо змайструе чалавек,
То і яго сава не абміне:
Размесціць там пяць круглых белых яек,
Пачне сваё бацькоўскае чаканне.

Ёсць вораг у вушатае савы –
Гэта нахабная і жвавая куніца.
Не пашкадуе мудрай галавы,
Умомант нападзе драпежніца.

А вось чакае, што наступіць ноч,
Бо савянят паесці рад,
Зладзюга філін, ці пугач,
Бо толькі з выгляду саве ён брат.

Сава ж палюе на мышэй.
Сядзіць, цікае на суку.
Знянацку ўніз ляціць хутчэй,
Калі ўбачыць там палёўку.

Або лятае па палях, лугах,
Шукае ўсю ноч здабычу,
А ўдзень адпачывае ў хваёвых кронах,

Каб паляваць наступнай ноччу.

Калі пашчасціць, то ўбачыць зможаш
Штук дзесяць, дваццаць ды і трыццаць соў
На адным дрэве. Як гэта прыгожа!
Не падабраць патрэбных слоў!

Вушатая сава карыць прыносіць.
Не забывай пра гэта, чалавек.
Хоць дапамогі ў цябе не просіць,
Зрабі ўклад свой у яе нядоўгі век!

Кніга – сімвал ведаў

Сябры, вас кліча неспазнаны,
Чароўны, захапляльны свет:
Святая спадчына Скарыны –
У гісторыі адбітак-след.

Чытайце! Кнігі вас навучаць,
Дадуць пуцёўку ў жыццё,
І дапамогуць, і параюць.
З іх кожная як адкрыццё.

*Сякацкая Алена Станіславаўна,
настаўнік беларускай мовы і літаратуры*

Карысна чытаць кнігі,
Набываць новае,
Ісці да нязведанага,
Гартаць напісанае,
Аналізаваць прачытанае.

Сякацкая Наталля

Гартаю старонкі,
Кнігу трымаю рукою,
Прагна хапаю словы,
Думкі льюцца ракою.

Лукашэвіч Тацяна

Нам кнігу падарыў Скарына –
Бясцэнны неўміручы дар,
Каб мы вучыліся няспынна.
Жылі ў свеце дзіўных мар.

Кунцэвіч Анастасія

Са старонак пазіраюць
Словы-васілёчкі.
У душы яны звіваюць
Яркія вяночкі.

Дайнека Дар'я

Папывём па акіянах,
Паляцім мы на ракеце,
Пабываем у краінах,
Як разгорнем кнігу, дзеці.

Бейкун Дзмітрый

Як моцна закранаюць вершы
Тонкія струны душы!
Паэта словы найлепшыя
Звіняць у вячэрняй цішы.

Хацкевіч Кацярына

Загадкі

Усяму я навучу,
Павяду ў далёкі край.
Толькі я, на жаль, маўчу
Ты ж бяры мяне, чытай! (Кніга)

Гермалід Кірыл

Я мудрая, прыгожая.
Мяне з вас кожны мае
І ў вольную часінку
Уважліва чытае. (Кніга)

Абрамовіч Нікіта

І загадвае загадкі,
І скарбонку казак мае.
Пагартай яе старонкі!
Той разумны, хто чытае. (Кніга)

Акуневіч Усевалад

Дзе жывуць лічылкі,
Пацешкі-забаўлянкі,
Прыказкі, загадкі,
Песні-калыханкі? (У кнігах)

Ермаловіч Маргарыта

Небязпека побач

Осторожен будь с огнем!

Возьмемся за руки, друзья,
Спасем наш мир мы от огня!
Не станет нам огонь врагом.
Пожар не уничтожит дом.

Запомните, что важно знать,
Чтобы пожара избежать.
Ведь то, что пламя поглотит,
Никто уже не возродит.

Вот спички – это не игра.
Запомнить нужно навсегда:
Будь с ними очень осторожен!
Лишь от одной пожар возможен.

Друзей на праздник развлекаешь.
Огонь бенгальский зажигаешь –
Остановись! Беда случится:
Из искры пламя разгорится.

Собрался из дому идти –
Чтоб избежать опасности,
Розетки все свои проверь.
Не будет лишним, уж поверь!

Включенный чайник иль утюг
Несчастьем обернется вдруг.
Огонь ошибки не прощает,
Вокруг дотла он все сжигает.

Опасность газ в себе таит.
Он никого не пощадит –
Взорвется, в воздух он попав,
Малютку-искру повстречав.

В лесу костры не разводи,
Природе нашей не вреди.
То, что сожжешь ты, человек,
Не вырастет за целый век.

Весной траву не поджигай,
Опасности не подвергай
Дома, огромный лес, сады.
Не доводи ты до беды.

Но если вспыхнуло, горит,
Попробуй как-то затушить:
Засыпь песком, водой залей.
Коль слаб огонь, борись смелей.

Когда же пламя языки
Повсюду скачут, не с руки
Огонь сильнейший усмирить –
Пожарным нужно позвонить.

Чтоб не пришлось пожар тушить,
Все осторожны должны быть.
Возьмемся за руки, друзья,
Спасем наш мир мы от огня!

Секацкая Наталья

Асцярожна, пешаход!

Імчаць машыны хто хутчэй.
І фар святло ўсё бліжэй...
У сэрцы – жах! Спыніся час!
А мо пашчасціць гэты раз?!

Будзь асцярожны, пешаход!
Твой лепшы сябар пераход.
Ён не пакіне ў бядзе,
Праз вуліцу перавядзе.

Дарога, цемра – небяспека
Вялізная для чалавека,
Што рухаецца пехатою,
А флікер не ўзяў з сабою.

З удзячнасцю вадзіцель сустракае
Таго, хто, як агеньчык, ззяе.
Усмешка вусны ледзь кранае...
Няхай бяда заўсёды нас мінае!

Саматыга Ілья